

РЕШЕНИЕ

№ 2142

гр. София, 28.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 24.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора ГЕОРГИЕВ, като разгледа дело номер **8017** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ по реда на чл.1, ал.2 ЗОДОВ вр. чл. 203 – 207 АПК.

Твърди се в исковата молба на И. М. Л. от гр.С., ул. „Едисон” № 32 и на Н. Г. П. от гр.С., Б. „В Л.” № 59, .1, че са съсобственици на недвижим имот - апартамент № 4, находящ се в гр.С., Б. „В Л.” № 59, .1, състоящ се от две стаи, вестибюл, хол и кухня със застроена площ от 90 кв.м., придобит чрез покупко-продажба по нотариален акт № 67, т.І, рег. № 1430, нот.д.№ 62/2002 г. на нотариус Д Т. Този имот, поради извършени документни престъпления от бившия му собственик Лъчезар Йорданов Парашкевов, бил обект на публична продан по изп.д.№ 2630/03 г. на СИС при СРС, предмет на граждански дела и прокурорски преписки.

Съпругата на възискателя по изп.д.№ 2630/03 г. Д К Н на 09.01.2005 г. депозирала молба до СРС на основание чл.126, ал.1, б.”ж” ГПК (отм.) за възстановяване на нарушено владение, която била оставена без уважение.

На 20.01.2005 г. Д Н организираща въвод във владение чрез съдия – изпълнител К при СИС на СРС, но при представяне на

обезпечителна заповед от РС гр.В Т въводът бил прекратен. На 25.01.2005 г. Д Н депозирала жалба до СРП – Общ надзор и на същия ден по надзорна пр.пр. № 42/2005 г. било издадено постановление за възстановяване на първоначалното фактическо положение, като се осигури съдействие на Д Н на достъп до посочения недвижим имот и за целта от процесния недвижим имот се отстранят изрично И. М. Л. и всички трети лица, заемащи имота без правно основание.

В исковата молба са изложени подробни мотиви за незаконосъобразността на постановление на СРП от 25.01.2005 г., които не следва да бъдат преповтаряни, доколкото не са предмет на производството. Относими са изложените факти, че на същия ден – 25.01.2005 г. в изпълнение на прокурорското постановление в присъствието на 10 униформени полицаи от 01 РУ на МВР входната врата на имота била разбита и всички вещи в имота, който бил ползван за адвокатска кантора - адвокатски книжа, над 600 броя папки, са натоварени на камион и закарани в 01 РУ на СДВР, от съпруга на Д К Н, който е изготвил и описа за тези действия. След подадена жалба срещу постановлението на СРП от 25.01.2005 г. същото било отменено с постановление на С. от 18.02.2005 г. и владението върху имота в полза на ищците било възстановено. За ищците се наложило сами да натоварят и върнат обратно изнесените им багаж - личен багаж, адвокатски книжа, бюра, метална каса, компютри и да ги транспортират до имота под погледите на личния състав на 01 РУ на СДВР, съседни и клиенти, на които ищецът Л. бил юридически съветник. Твърди се в исковата молба, че от незаконните действия на СРП ищците претърпели материални щети в резултат на разбиването и смяната на входната врата, заплащане на труда на хамали и транспорт, ремонт на апартамента. Претърпели неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване авторитета на адвокатската кантора, личния авторитет на ищците, обида от пренебрегване на законни човешки права и ценности, нанесена от представител на правораздавателната система в лицето на СРП. С определение на Софийски градски съд, I-во Гражданско отделение, 9-ти състав по гр.д.№ 5131/09 г. е прекратено производството по исковата молба, попадена до СГС, и делото е изплатено по подсъдност на Административен съд – С. град (АССГ). Пред СРС с молби от м.август 2009 г. ищците са уточнили, че претендират вреди от незаконосъобразното

постановление на СРП от 25.01.2005 г.

С уточняващи молби до АССГ от 21.12.2009 г. ищците претендират обезщетение за имуществени вреди в размер на по 5000 лв. за всеки един от тях поотделно, както и обезщетение за неимуществени вреди за ищеца И. Л. в размер на 30 000 лв. и за ищцата Н. П. в размер на 10 000 лв.

Ответникът ПРОКУРАТУРАТА на Република Б оспорва допустимостта и основателността на исковете. Поддържа, че Прокуратурата на РБ може да отговаря само на основание чл.2 ЗОДОВ в качеството си на правозащитен орган, но не и по чл.1 ЗОДОВ, доколкото не действа като административен орган. Счита предявените искове за имуществени вреди за неоснователни и недоказани, а предявените искове за неимуществени вреди за неоснователни и прекомерно завишени по размер. Претендира съда да постанови прекратяване на производството като недопустимо, а при преценка за допустимост на исковете - да ги отхвърли като неоснователни.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С постановление за оказване на съдействие № НЗ-42/25.01.2005 г. на М. Ютеров - прокурор при СРП е разпоредено на началника на 01 РПУ на СДВР да се възстанови първоначалното фактическо положение като се осигури незабавно съдействие на г-жа Даниела Калинова Николова до недвижим имот, находящ се в гр.С., Б. „В. Л.” № 59, .1, ап.4 чрез техническо лице – ключар, нает от жалбоподателката от нейно име и за нейна сметка, като за целта от процесния имот се *отстранят изрично* И. М. Л. и всички трети лица, заемащи същия без правно основание. Разпоредено е изготвянето на констативен протокол за намереното в апартамента движимо имущество, което да се остави на отговорно пазене в 01 РПУ на СДВР. Изпълнението на постановлението било възложено на началника на 01 РПУ на СДВР със срок - „незабавно” и указание, че обжалването на постановлението не спира неговото изпълнение. Прокурорът е квалифицирал случая като бърз и неотложен, тъй като физическо лице е застрашено от настъпването на непоправими или труднопоправими вреди, ако своевременно не бъде възстановено по-раншното фактическо положение. Прокурорът е преценил, че не е налице друг специализиран ред или друг

специализиран орган, който да отстрани извършените самоуправни действия, а жалбоподателката Н била лишена от възможността да ползва собственото си жилище. От правна страна прокурорът е намерил, че е налице основание съобразно указание № И-56/95 г. на Главния прокурор на РБ за неотложна намеса на прокуратерата на основание чл.118, т.3 и чл.119, ал.1 ЗСВ (отм.).

Установява се от докладна записка на РИ А.Вълкова при 01 РПУ на СДВР от 27.01.2005 г., че на **26.01.2005 г.** около 12.40 часа по разпореждане на ОДЧ – ПУ „Средец” и въз основа на получено постановление за незабавно оказване на съдействие на Д Н на служителката било разпоредено фактическото оказване на съдействие. На адреса на имота били заварени С Я Н – съпруг на Д Н и пълномощника й Я Г Х. Около 12.50 часа пристигнал нает от Н ключар, който започнал работа по отварянето на вратата. След като се установило, че вратата била застопорена от вътрешната страна Н наредил на ключаря да среже вратата. Ключарят започнал да реже вратата от страна на пантите в флекс. Въпреки това не успял за отвори вратата и флексът се повредил. Н заявил, че вратата е негова собственост и извикал работници с ударна техника тип „канго”. Около 15.00 часа вратата била отворена и в апартамента влезли Б И М, адв. И П М и Н. Г. Л. Била съставена комисия от Н. Л, Б М, С Я Н и Д Н, която изготвила описи на намерените в апартамента вещи. Вещите по протокол №1 били предадени за отговорно пазене на Л. Същата обаче не пожелала да поеме отговорност за вещите по протокол № 2 - лична метална каса на г-н Л. и адвокатска документация. От същата докладна записка се установява, че при оказване на полицейското съдействие са провеждани телефонни разговори с прокурор Ютеров от СРП, издал постановлението от 25.01.2005 г., който устно разпоредил, ако лицата, присъстващи от страна на Лазови откажат да приберат вещите, същите да останат на отговорно пазене в 01 РПУ на СДВР. По повод на намерените адвокатски документи бил направен пореден опит за телефонна връзка с прокурор Ютеров за даване на допълнителни указания, но същият не бил намерен. Служителите на 01 РПУ се свързали с прокурор Х, който не бил запознат с преписката и не могъл да вземе отношение. Около 23.00 часа служителите се свързали с прокурор Чалъмов, който ги посъветвал адвокатските книжа и металната каса да останат в апартамента, същият да бъде запечатан и на следващата сутрин

да чакат нови указания от прокурор Ютеров. На 27.01.2005 г. служителите В и Деспотов запознали прокурор Ютеров с фактическата обстановка, който разпоредил постановлението да бъде изпълнено и останалите вещи да бъдат откарани на отговорно пазене в 01 РПУ на СДВР. Около 13.00 часа на 27.01.2005 г. в присъствието на г-н Н останалите в апартамента вещи били описани в протокол № 3 и откарани на отговорно пазене в 01 РУ на СДВР. На стр. 74 – 79 от делото се намират изготвените протоколи № 1 от 26.01.05 г. , № 2 от 26.01.05 г. и № 3 от 27.01.05 г., съдържащи описание на намерените в апартамента движими вещи. Установява се от писмено обяснение на Г В С (стр.82 от делото), че на 26.01.2005 г. бил извикан от С Я Н, за да премахне бравата, но същата била залостена отвътре, след което вратата била разбита с къртач. Видно от писмено обяснение на Р Нягулов Г от 26.01.2005 г. (стр.83 от делото) на 26.01.05 г. бил в процесния апартамент по молба на г-н Л., който пътувал за гр.Б. В обяснението е описано взломването на вратата с канго.

С постановление на С. градска П. № 551/09.02.2005 г. по пр.пр.№ 551/05 г. е отменено горепосоченото постановление на СРП от 25.01.2005 г. по пр.пр.№ НЗ-42/05 г. Прокурор Е. С от С. изложила мотиви, че материалите от преписката указват, че това не е единственото жилище на Д Н, тя не го е обитавала след 22.06.2004 г. и няма лични вещи там. Наред с това за имота бил констатиран спор за собственост между Д Н и И. Л., по който прокуратурата не била компетентна да се произнесе. Случаят не е преценен като бърз и неотложен и е посочено, че съществува специален ред по ГПК за уреждане на възникналия спор. Наредено било възстановяването на предхождащото фактическо положение (преди издаване на постановлението на СРП от 25.01.2005 г). Въз основа на постановлението на С. ищецът И. Л. подал молба за съдействие от 15.02.2005 г. до началника на 01 РПУ – СДВР. Установява се от докладна записка на РИ А.В при 01 РПУ – СДВР, че на **16.02.2005 г.** в присъствието на ПП – 170 е оказано съдействие на И. М. Л., като му е осигурен достъп до процесния имот. Около 18.00 часа ключар започнал да отваря вратата с ключарски пособия, вратата била отворена около 20.00 часа, апартаментът бил заварен *съвсем празен*. Ключарят започнал да монтира нова брава, около 22.15 ч. монтирането приключило.

С протокол за полицейско предупреждение от 16.02.2005 г. на 01 РПУ на СДВР ищецът Л. бил предупреден в срок до 22.02.2010 г. да дойде да си получи вещите, оставени на отговорно пазене в 01 РПУ.

С постановление на Апелативна П. гр.С. вх.№ 2598/11.03.2005 г. е отменено постановлението на С. от 08.02.2005 г. и е потвърдено постановлението на СРП от 25.01.2005 г.

С постановление на Апелативна П. гр.С. вх.№ 2598/18.03.2005 г. на основание чл.118, т.3, пр.2 и чл.116, ал.2 ЗСВ (отм.) е наредено да се окаже съдействие на Д К Н по осигуряване на достъп до процесния имот.

С постановление на ВКП № 18542/29.03.2005 г. е отменено постановление на АП - гр.С. от 11.03.2005 г., допълнено с постановление от 18.03.2005 г., като необосновано и незаконосъобразно и е потвърдено постановлението на С. от 08.02.2005 г.

С постановление на ВКП № 18542/27.05.2005 г. е потвърдено постановление на ВКП от 29.03.2005 г. по пр.пр.№ 18542/05 г. Изложени са съображения, че СРП и С. апелативна П. са излезли извън своята компетентност, оказвайки съдействие по реда на чл.118, т.3, пр.2 ЗСВ (отм.), тъй като не са били налице основанията за това. От фактическа страна за изложени доводи, че процесното жилище не било единствено за молителката Н, с оглед на което от недопускането ѝ до имота не биха настъпили неотстраними или трудно поправими вреди и случаят не е бърз и неотложен. От правна страна е посочено, че съществува друг законовоустановен ред за уреждане на възникналия гражданско правен спор за собственост и владение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 7 от Конституцията на Република Б държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Нормата прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Така извъндоговорната деликтна отговорност на държавата и общините за вреди е уредена в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) – това е приложимият специален материален закон, като съгласно преpraщачата норма на пар.1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ за неуредените материално правни въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони – в случая ЗЗД

и КТ. Отговорността на държавата е пряка, увреденият се обезщетява директно от съответното юридическо лице, към което принадлежи органът или длъжностното лице. Тя е обективна – носи се независимо дали вредите са причинени виновно (за разлика от отговорността по чл. 49 ЗЗД на юридическите лица, възложители на работа, отговарящи за вредите, причинени от изпълнителя на възложеното при или по повод извършването на тази работа). Специалният материален закон в сила от 01.01.1989 г. е приет с цел улеснено удовлетворяване на претенциите на увредени физически лица във връзка с незаконосъобразна дейност на държавни органи и длъжностни лица. От една страна чрез насочване на исковите претенции към юридически лица, от чийто бюджет по-лесно ще се осъществи принудително изпълнение и от друга страна с оглед липсата на необходимост от доказване на виновно поведение от съответното длъжностно лице.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като искът се предявява срещу органите по чл.1 и чл.2, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите - чл.7 ЗОДОВ. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл.4 ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1. вреда - имуществена или морална (реално причинена или пропусната полза); 2.незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината); 3. изпълнение на административна дейност, т.е. вредата да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Специалният материален закон разграничава ясно две хипотези на отговорност на държавата - по чл.1, ал.1 ЗОДОВ отговорност на органите на изпълнителната власт и по чл.2, ал.1 ЗОДОВ отговорност на правозащитните органи. Съдът споделя становището на представителите на ответника, че хипотезите на отговорността на органите по чл.2, ал.1 ЗОДОВ са *изчерпателно* изброени, т.е.

прокуратурата може да отговаря по реда на чл.2, ал.1 ЗОДОВ само в хипотезите на т.1 и т.2 от закона - за постановено задържане под стража, включително и като мярка за неотклонение, когато *то е отменено* поради липса на законно основание и за обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде *оправдано* или ако образуваното наказателно производство бъде *прекратено* поради това, че деянието не е извършено от лицето, или че извършеното деяние не е престъпление. Нормата несъмнено визира случаи, свързани с наказателното производство, в качеството на прокурора на орган, който повдига и поддържа обвинението и осъществява ръководство и контрол в хода на досъдебното производство. В този смисъл поддържаното от ответника становище за мястото и ролята на прокуратурата като правозащитен орган е въвн от всякакво съмнение и намира своето нормативно основание в Закона за съдебната власт. Факт е обаче, че в случая актът на прокурор Ютеров от СРП (постановление от 25.01.2005 г.) *не е свързан с наказателно преследване*. Именно в този смисъл, като е приел делото за разглеждане със свое разпореждане от 08.12.2009 г. настоящият състав на АССГ е изразил становище, че твърдените в исковата молба факти и обстоятелства *действително не попадат* в изчерпателно изброените хипотези на чл.2, ал.1 ЗОДОВ, в какъвто смисъл е и прекратителното определение на СГС. При квалификацията на исковата претенция съдът е длъжен да се съобрази с изложените в исковата молба факти и обстоятелства. С уточняващи молби до СГС от 11.08.09 г.и от 17.08.09 г. ищците поддържат претърпени вреди от незаконосъобразно постановление на СРП от 25.01.2005 г. Очевидно желанието им е да ангажират отговорността на прокуратурата за издаден незаконосъобразен акт на СРП. Ето защо, за да бъде квалифицирана правилно исковата претенция следва да се даде отговор относно характера на акта, от който ищците претендират вреди - постановление на СРП от 25.01.2005 г. Постановлението е издадено на основание чл.118, т.3, пр.2 и чл.119, ал.1, т.6 ЗСВ (отм.) /ред.Д.в. бр.93/19.10.04 г./ - прокуратурата следи за спазване на законността, като предприема действия за възстановяване в бързи и неотложни случаи на самоуправно нарушени права. Мотивирането на постановлението с нормата на чл.180 НПК (отм.) /в досъдебното производство прокурорът и следователят се произнасят с постановления/ не означава, че актът е издаден по повод на образувано наказателно производство. Липсва

постановление на прокурор за образуване на предварително производство по чл.193, ал.1 НПК (отм.), както и каквито и да било данни за необходимост от извършване на неотложни следствени действия по смисъла на чл.186, ал.2 НПК (отм.) или подадена тѣжба съобразно чл.186, ал.3 НПК (отм.). Предварителното производство се образува, когато са налице законен повод и достатъчно данни за извършено *престъпление*. Достатъчно данни за образуване на предварително производство са налице, когато може да се направи *основателно предположение*, че е извършено *престъпление*. В случая, независимо, че е цитирана нормата на чл.180 НПК (отм.) постановлението на СРП от 25.01.2005 г. не съдържа никакви мотиви за извършено престъпление по НК. Същото се позовава на правомощието на прокуратурата да се намеси в бърз и неотложен случай за възстановяване на съществуващо *фактическо* положение, когато не е налице друг специализиран ред. В тази насока прокурорът се е позовал на Указания на Главния прокурор № И-56/95 г. Същите указания са дадени с цел уеднаквяване на практиката на прокуратурите по въпросите относно атакуване на незаконосъобразни актове и *отстраняване на самоуправства* във връзка с отмяната на Закона за прокуратурата. Посочено е, че независимо от отмяната на Закона за прокуратурата и издадените въз основа на този закон подзаконовни нормативни актове (конкретно Правилника за приложение на ЗП, Инструкция № 1 за общия надзор на прокуратурата и Наредба № 1 за установяване и отстраняване на самоуправствата) ***ЗСВ не променя характера на тези прокурорски актове.*** Т.е. въпросът относно характера на постановлението на СРП от 25.01.2005 г. следва да се търси в посочените отменени нормативни разпоредби.

Съгласно чл.32 от Закона за прокуратурата (отм.) прокурорът в бързи и неотложни случаи разпорежда с *мотивирано постановление* възстановяване на по-раншни фактически положения, които са изменени самоуправно. Въпреки, че не е цитирана в постановлението от 25.01.2005 г. (което е логично с оглед на това, че към датата на издаването му разпоредбата е отменена) същата безспорно е относима при определяне *характера на акта*. В постановлението от 25.01.2005 г. буквално се повтаря законовата дефиниция, даваща възможност на прокурора за намеса в бързи и неотложни случаи. В постановлението са изложени мотиви, че 1.случаят е бърз и неотложен; 2.следва да се възстанови

съществуващо по-раншно фактическо положение и 3 няма друг специален ред за намеса. Условието и реда за установяване и отстраняване на самоуправствата са уредени с наредба (чл.32, ал.3 от ЗП и чл.37 ППЗП, отменени).

С оглед систематичното място на разпоредбата на чл.37 от Правилника за приложение на закона за прокуратурата (отм.) случаите на намеса на прокуратурата при отстраняване на самоуправства представляват част от Общия надзор за законност, осъществяван от прокуратурата. Видно от дефиницията на общия надзор на законност по чл.27, ал.1 от ППЗП (отм.) чрез него се осъществява надзор върху дейността (с оглед спазване на нормативните изисквания) на други държавни органи - основно от изпълнителната власт. Това е средство на прокуратурата да реагира за извършени в нейния териториален район на действие на *правонарушения*. Именно тук се очертава ясната разлика между правомощията на прокурора, свързани с наказателното преследване (да образува предварително производство при наличие на достатъчно данни за извършено *престъпление*) и правомощията на прокурора по спазване на законността - общ надзор за законност и защита срещу всякакви правонарушения (а не само свързани с извършването на престъпления по Наказателния кодекс). Очевидно актовете на прокурора в първия случай попадат в хипотезата на отговорност на държавата за дейността на правозащитните ѝ органи по чл.2, ал.1 ЗОДОВ. Но във втория случай прокурорът, независимо, че същият остава орган на съдебната власт, *не издава актове свързани с наказателно преследване*. Както вече се посочи, хипотезите на отговорност по чл.2, ал.1 ЗОДОВ са *изчерпателно* изброени. Това обаче не може да има за следствие изключване на отговорността на прокуратурата *в други случаи* на прокурорски актове. Тук е мястото да се посочи, че законът за отговорността на държавата е в сила от 01.01.1989 г., приет при коренно различни обществени отношения. Промяната след 10.11.1989 г. в обществените отношения впоследствие води до промени в специалния материален закон - напр. относно включване на общините сред отговорните органи или до възможност по реда на този закон отговорност да бъде претендирана и от юридически лица. Това са съществени и значими промени, свързани с промяната в обществените отношения. Въпреки това специалният материален закон (ЗОДОВ) е действащ и именно по неговия ред се

претендира отговорност в настоящето съдебно поризводство. От друга страна други материално правни разпоредби, които са дали основание за издаване на постановлението от 25.01.2005 г. са отменени изцяло или изменени. Именно оттова произтичат трудностите при квалифицирането на характера на постановлението, с което определяне е свързано квалифицирането на отговорността на прокуратурата по чл.1 или чл.2 ЗОДОВ. Смисълът на закона обаче не може да бъде с изчерпателното изброяване на хипотезите на отговорността на прокуратурата по чл.2, ал.1, т.1 и т.2 ЗОДОВ да се изчерпи възможността да се ангажира отговорността на държавата за вреди, причинени от *незаконосъобразни актове на прокурора*. Тук е местото да се отбележи, че отново при действието на материално правен закон в сила от 01.01.1989 г. е приета изцяло нова процесуална уредба и конкретно относимия в случая Административно процесуален кодекс (в сила от 12.07.2006 г. за административните органи и в сила от 01.03.2007 г. за съдилищата). Безспорно същият не е бил приложим към датата на издаване на прокурорското постановление от 25.01.2005 г., но е приложим в настоящето съдебно административно производство по ангажиране на отговорността на държавата. Така определянията, които са част от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ вече са нормативно установени в Административно процесуалния кодекс. Незаконосъобразните административни актове са намерили своите легални дефиниции в нормите на чл.21 АПК (относно индивидуалните АА), чл.65 АПК (относно общите АА) и чл.75 АПК (относно нормативните АА). Незаконосъобразните действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, визирани в разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, също могат да се извлекат от нормите на чл.250 и чл.257 АПК.

Административно-процесуалният кодекс на много места, вкл. и при определяне на понятието за индивидуален административен акт по чл.21, ал.1 и ал.4 АПК, си служи с понятията “действие” и “бездействие”. Най-лесният разграничителен критерий е разграничението между *фактически* и *правни* действия. Когато извършването на дадено действие от органа е свързано с издаването на *индивидуален административен акт*, се касае за *правно* действие. Действието е приравнено на издаване на ИАА и в приложното поле на чл.1, ал.1 ЗОДОВ се касае до

необходимост съответният ИАА предварително да е отменен съгласно чл.204, ал.1 АПК.

Съгласно чл.21, ал.1 АПК ИАА е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган *или на друг овластен със закон за това орган*, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации. "Административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, *както и всеки носител* на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Местото на прокуратурата в съдебната власт е безспорно. Но това както вече се посочи по-горе по аргумент от правомощията на прокуратурата по ЗП (отм.) и ППЗП (отм.) *не означава*, че правозащитният орган има компетентност, свързана само и единствено с наказателно преследване. Напротив в случая се касае до акт, свързан с общия надзор за законност, свързан с правомощията на прокуратурата да следи *общо* за спазване на законността - за спазване на всички правни норми, не само тези, свързани с престъпленията по НК. В случая прокурорът се е намесил по реда на чл.118, т.3, пр.2 ЗСВ (отм.) като е възстановил самоуправно нарушени права, чрез възстановяване на по-раншно фактическо положение. Мотивите, които са изложени в прокурорското постановление от 25.01.2005 г. са изцяло заимствани от чл.32, ал.1 от Закона за прокуратурата (отм.) и отменената Наредба № 1 за установяване и отстраняване на самоуправствата вр. чл.37 ППЗП (отм.). Наредбата дава възможност на прокурора да се намеси в бързи и неотложни случаи за възстановяване на по-раншни фактически положения (в какъвто смисъл е изцяло постановлението на СРП от 25.01.2005 г.). Прокурорът изцяло се е мотивирал с нормативното определение по чл.2, ал.1 от отменената наредба за „бърз и неотложен случай”, при преценката си за конкретния случай, сезиран с жалба от Д. Н. От постановленията на горестоящите прокурорски органи се установява, че постановлението на СРП от 25.01.2005 г. е отменено *поради липсата на отрицателната предпоставка по чл.3, т.3 от отменената наредба* - да не е предвиден друг законов ред за бързо възстановяване на фактическото положение. В постановлението си от 25.01.2005 г. районният прокурор е изложил мотиви в тази насока, като е приел, че липсва друг такъв ред. Следва да се отбележи, че в

настоящото съдебно производство в никакъв случай не е предмет на изследване за законосъобразността на постановлението от 25.01.2005 г. Достатъчно е, че същото е отменено по реда на инстанционния контрол. Кое то обстоятелство още веднъж навежда на паралел с отговорността на държавата за законосъобразни актове на държавните органи по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ във връзка с отрицателната предпоставка по чл.204, ал.1 АПК – този акт предварително да бъде отменен. Няма спор, че в случая постановлението на СРП от 25.01.2005 г. е отменено с влязло в сила постановление на ВКП № 18542/27.05.2005 г. Т.е. прието е с акт на компетентен държавен орган, че постановлението на СРП от 25.01.2005 г. е *незаконосъобразно*.

Както вече се посочи легалната дефиниция на административен орган по пар.1, т.1 от ДР на АПК изключително разширява определението не само до органите от системата на изпълнителната власт, но е *до всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон*. Понятието за „административни правомощия” също не подлежи на съмнение. То е свързано с отношения на „власт и подчинение”, при което *държавен* орган е законово областен с определени, точно посочени в закона правомощия, едностранно и властнически да се намеси в чужда правна сфера чрез своите актове, като по този начин засяга права, свободи и законни интереси на трети лица. Съдът приема, че процесното постановление на СРП от 25.02.2005 г. *притежава белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК*. Същото е издадено от носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон - административен орган съобразно дефиницията по пар.1, т.1 от ДР на АПК. Макар да няма цитирано нормативно овластяване същото се съдържа в цитираните в постановлението Указания на Главния прокурор на РБ №И-56/95 г. Именно същите указват, че новоприетият ЗСВ *не променя характера* на прокурорските актове, свързани с отстраняване на самоуправства чрез възстановяване на по-раншно фактическо положение. Същото се извършва чрез издаване на мотивирано постановление по чл.32, ал.1 ЗП (отм.), по реда на общия надзор за законност (чл.37 ППЗП отм.) и Наредба № 1 за установяване и отстраняване на самоуправствата (отм.). Съгласно чл.9 от наредбата след проверка прокурорът прави преценка извършено ли е самоуправство, в какво се изразява то и дали случаят е бърз и

неотложен и в зависимост от преценката си - може да вземе мерки за възстановяване на по-раншното фактическо положение. За целта се съставя постановление, което се изпраща за изпълнение на съответния орган (чл.10, ал.1 от наредбата). Процесното постановление на СРП от 25.01.2005 г. безспорно *не попада* в приложното поле на чл.2, ал.1, т.1 и т.2 ЗОДОВ, но носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Именно с оглед на изцяло новата нормативна уредба и изключително разширената дефиниция за индивидуален административен акт, въведена с влизане в сила на Административно процесуалния кодекс съдът приема за загубили сила задължителните указания на визираното от ответника Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, където в т.10 е указано, че органите на прокуратурата носят отговорност само по реда на чл.2 ЗОДОВ. Друг пример за преодоляване на тези задължителни указания е т.1 от същото тълкувателно решение, указващо, че е недопустимо юридическо лице да претендира отговорност по реда на ЗОДОВ. Преодоляването на задължителната съдебна практика е именно чрез извършени законодателни промени - по т.1 от тълкувателното решение чрез промяна на нормата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ и разширяването ѝ по отношение на юридическите лица. Съдът в решаващия си състав приема, че влизането в сила на АПК налага промяна на съдебната практика и ново тълкуване в смисъл, че отговорността на прокуратурата (както и на всички органи на съдебната власт) *може да бъде ангажирана* не само по реда на чл.2, ал.1 ЗОДОВ, но и по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, разбира се при изпълнение на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата. Именно затова е въведен и различен процесуален ред за разглеждане на исковете - по реда на АПК съобразно чл.1, ал.2 ЗОДОВ и по общия граждански ред на ГПК съгласно чл.2, ал.2 ЗОДОВ. В този смисъл е определение № 39/17.06.2010 г. на Смесен петчленен състав на ВКС и ВАС по адм.д.№ 21/2010 г., с което делото, образувано по иск срещу Прокуратурата на РБ по ЗОДОВ, е изпратено за разглеждане на Административен съд – С. град.

По изложените съображения изискването по чл.1, ал.1 ЗОДОВ незаконосъобразният акт да е постановен „при и по повод изпълнение на административна дейност” не следва да се тълкува в смисъл, че административна дейност е само дейността на

органи на изпълнителната власт. Както вече се посочи от легалните дефиниции по АПК административна дейност е „всяко оправомощаване въз основа на закон с административни правомощия”, с правомощия едностранно и властнически органът да се намеси в чужда правна сфера. За съда, в решаващия си състав, е въз от съмнение, че процесното постановление на прокурор Ютеров от СРП от 25.01.2005 г. е такава едностранна, властническа намеса в чужда правна сфера чрез разпореждане за възстановяване на съществуващо фактическо положение, в резултат на което разпореждане принудително, със съдействието на органите на МВР, жалбоподателката Д Н е въведена във владение на недвижим имот и от същия недвижим имот са отстранени ищците. Не може да се поддържа, че отговорността за отстраняването е на органите на МВР, които в случая изпълняват задължително прокурорско разпореждане. Не са в този смисъл и твърденията в исковата молба, доколкото ищците твърдят вреди от незаконосъобразно прокурорско постановление. Независимо от качеството на прокурора на орган на съдебната власт, на правозащитен орган, в конкретния случай неговият акт е *административен* - едностранна, властническа намеса в чужда правна сфера. По изложените съображения съдът приема, че са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ - налице е незаконосъобразен акт на държавен орган, овластен въз основа на закон с административни правомощия, т.е. чиято дейност може да се квалифицира в конкретния случай като *административна дейност*. По изложените съображения следва да се приеме, че са налице два от елементите на фактическия състав на отговорността на държавата по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, издаден при и по повод на властническа, административна дейност. Изпълнена е и отрицателната предпоставка по чл.204, ал.1 АПК - актът е отменен предварително по предвидения законов ред, по реда на инстанционния контрол.

Съдът намира за осъществени и другите два елемента от фактическия състав на отговорността на държавата - произтекли за ищците вреди, които са в пряка причинна връзка с издаденото незаконосъобразно постановление на С. от 25.01.2005 г. По делото са представени многобройни доказателства за водени съдебни производства, вкл. и изпълнително производство, свързани с опитите на Д К Н да бъде въведена във владение на

спорния недвижим имот, възложен ѝ с постановление на съдия изпълнител при СРС от 16.06.2004 г. по изп.д.№ 2630/03 г. на I-во отделение, 7 участък. Действително въз основа на постановлението по изп.д.№ 2630/03 г. Даниела Николова е въведена във въвод на имота на 22.06.2004 г., но тези действия на съдия- изпълнител са отменени с определение на СГС по ч.гр.д.№ 12956/04 г. През 2004 г. Д Н е сезирала СРП и СРС с искания за въвод в имота, но тези искания са оставени без уважение. Няколко дни преди въвода в процесния имот (на 20.01.2005 г.) държавен съдебен изпълнител относно е направил опит да въведе Н в имота, който е спрял чрез представяне на обезпечителна заповед от 03.01.2005 г. на РС гр.Велико Търново по ч.гр.д.№ 2678/04 г. Ето защо може да се каже, че след всички неуспешни опити на Н *от 22.06.2004 г.* да бъде въведена в имота единственият въвод, който е бил осъществен *е въз основа на процесното постановление на СРП от 25.01.2005 г.* Успешно осъществения въвод се установява от всички писмени доказателства по делото. Писмените доказателства от пр.пр.№ НЗ-42/05 г. по описа на СРП, пр.пр.№ 551/05-III по описа на С., пр.пр.№ 2598/05 г.по описа на АП гр.С. и пр.пр.№ 18542/05 г. по описа на ВКП съдържа **безпротиворечиви** данни, че на 26.01.2005 г. въз основа на постановление на СРП от 25.01.2005 г. по пр.пр.№ НЗ-42/05 г. е разбита с техническо средство „канго” вратата на процесното жилище, при което е разбита включително стената около вратата. От имота са изнесени абсолютно всички движими вещи - както лични, така и цялата адвокатска документация на ищеца И. Л., свързана с адвокатската му практика. Съдържащите се на стр.74 до 79 от делото протоколи с изброяване на изнесените вещи указват, че от апартамента са изнесени всички движими вещи. Същото се установява от докладната записка на РИ А.Вълкова от 27.01.2005 г., от докладната записка за оказване на съдействие на И. Л. на 16.02.2005 г., в която е отбелязано, че апартаментът е намерен празен, както и от показанията на свидетелите на ищите И М и Б М. Съдът кредитира изцяло показанията на двамата свидетели. Установява се от писмените доказателства по делото, че свидетелите са очевидци, участвали са при съставянето на описи на движимите вещи, показанията им са житейски логични и безпротиворечиви, като при непосредственото им възприемане съдът се убеди, че същите не са предубедени, а обективно

пресъздават случилото се на 26.01.2005 г. Показанията на свидетелите напълно съответстват на писмените доказателства по делото, които установяват, че въвод е предприет от служители на 01 РУ на СДВР въз основа на постановлението на СРП от 25.01.2005 г. по пр.пр.№ НЗ-42/05 г., като техническото изпълнение на въвода било организирано от съпруга на Д Н - С Я Н. В тази насока докладната записка на РИ А. В от 27.01.2005 г. е изключително подробна - относно невъзможността вратата да се отвори от ключар, разбиването ѝ с канго, изнасянето на всички вещи от апартамента на два етапа - на 26 и на 27 януари 2005 г. и оставането им за отговорно пазене в 01 РУ на СДВР. Засиленото полицейско присъствие при въвода от 26.01.2005 г. се установява от показанията и на двамата свидетели. Същите акцентират, че първоначалното нещо, което ги фрапирало и стресирало при идването в имота били униформените служители. И двамата свидетели правят паралел с неуспешния опит въвод от 20.01.2005 г. на съдия - изпълнител, когато присъствали само организирани от С Я Н хамали със съмнителен вид. Присъствието на униформени служители на 26.01.2005 г. създавало засилено усещане, че действията се предприемат чрез властнически акт и с подкрепата на органите на реда. Относно фактическото изпълнение на въвода в продължение на часове (от обяд до полунощ) съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите очевидци. Свидетелката М, за която от писмените доказателства се установява, че е била процесуален пълномощник на ищеца Л. в гражданските дела и по нейни думи е била свидетел на „всички процесуални действия”, свидетелства, че на 26.01.2005 г. полицаите дошли с разпореждане от СРП, което създавало впечатление за власт. Именно наличието на това постановление давало възможност „цялата тази маса да се държи така”. Властта, която им давала постановлението, ги окриляла да направят това, което направили. Имало лица от ромски произход, вратата била разбита с канго, разбити били тухлите около вратата, след влизането всеки взимал движими вещи и ги слагал в кашони и чували. Като юрист свидетелката се опитала да обясни, че става въпрос за адвокатска кантора, която се ползва с някаква форма на защитеност, но действията на лицата по опразване на апартамента, ѝ оставили чувство за безобразие, беззащитност и незаконност, облечена във властнически акт. Свидетелката установява, че денят „завършил с

изпълнен въвод, с подигравки и с демонстрирана наглост”. Другият свидетел Б М също установява, че в рамките на една седмица (20-25.01.2005 г.) станал свидетел на два брутални акта с един и същи предмет и цел - нахълтване и влизане в адвокатската кантора на адвокат И. Л.. Разликата била в „публиката” - на 26.01.2005 г. публиката била от 10 – 15 униформени полицаи от 01 РУ на СДВР, сред които и четирима офицери. Същият ден в ранния следобед, на прибиране от работа, свидетелят се стресирал от присъствието на униформени полицаи в апартамента (свидетелят обитавал кухнята на апартамента от около 5 години). Коментирал ситуацията с униформена госпожа – офицер, която казала „въпрос на прокурорско разпореждане”. След въвода апартаментът останал празен.

Съдът намира наличие на *пряка и непосредствена причинна връзка* между незаконосъобразният акт (постановление на СРП от 25.01.2005 г.) и произтеклите от него вреди за ищците - взломяване на недвижимия имот, опразването му и изнасянето на всички лични и служебни вещи и покъщнина - в пряка и непосредствена причинна връзка с издадено прокурорското разпореждане от 25.01.2005 г. на 26.01.2005 г. в процесния имот успешно е реализиран въвод във владение в полза на Д Н. От писмените доказателства и свидетелските показания се установява разбиване на входната врата с канго и изнасяне на всички движими вещи. Ето защо съдът намира за **основателни** претенциите на ищците за **1.**смяна на входната блиндирана врата; **2.**транспорт на изнесеното имущество обратно от 01 РУ на СДВР до недвижимия имот (доколкото съществуват доказателства, че вещите са били на отговорно пазене в 01 РУ и ищецът Л. е бил предупреден в срок до 22.02.2005 г. да си ги прибере); **3.**заплащане на труд на хамали за товарене и разтоварване. **Неоснователни** са претенции за цялостен ремонт на апартамента, тъй като от доказателствата по делото (конкретно от свидетелските показания) не се установява, че цялостен ремонт на апартамента, изразяващ се в циклене на паркета, боядисване на стени и изкърпване на фаянс, се е наложил в пряка и непосредствена причинна връзка с осъществения въвод и изнасянето на движимите вещи от имота. Относно размера на имуществените вреди съдът кредитира изцяло техническата експертиза по делото. Същата е работила въз основа на представени от ищците писмени доказателства за

действително извършени разходи, както и след цялостен оглед на недвижимия имот и измерване на апартамента на място (пояснения на вещото лице в съдебно заседание на 27.05.2010 г.), при което вещото лице съобразно специалните си знания е извършило сравнение с пазарните цени към относимия период. Така за смяна на входната блиндирана врата следва да се заплати общо сумата от 2000 лв.(т.3 и т.4 от заключението на вещото лице), или по 1000 лв. на всеки от ищите с оглед режима на съпругеска имуществена общност по чл.25 СК (отм., в сила към направата на разностите), прекратен с влязло в сила съдебно решение за развод. За транспорт, товарене и разтоварване следва да се присъди общо сумата от 1200 лв.(т.1 от заключението) - или по 600 лв. за всеки от ищите. В останалата част исквете за обезщетение за имуществени вреди следва да бъдат отхвърлени като неоснователни. Оспорването на техническата експертиза от прокурор Г в съдебно заседание на 24.06.2010 г. не е направено по реда на чл.201 ГПК - чрез искане за допускане на допълнително или повторно заключение в съдебното заседание, в което е прието заключението - на 27.05.2010 г.

Съдът приема за основателна претенцията на ищите за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Осъществяването на въвод във владение на недвижим имот, използван от ищеца И. Л. за адвокатска кантора, въз основа на постановление на СРП и в присъствието на униформени служители на МВР безспорно е свързано с отрицателни изживявания и емоции. В тази връзка се установява от показанията и на двамата свидетели, че адв. Л. е имал голяма адвокатска практика, включително с чуждестранни клиенти, предстояло му сключване на договори за абонаментно обслужване, които били осуетени от изгонването му от кантората. Съобразно показанията на св.М преживяното оставило неблагоприятни и трайни следи в съзнанието на ищите, те го преживели много трудно. Преживяното се отразило на адвокатската практика на адв.Л., тъй като включително на 26.01.2005 г. идвали клиенти, виждали какво става и си отивали - поне на четирима от тях на свидетелката се наложило да обяснява, какво се случва. Всичко това се отразило много негативно на Л., както в личен план, така и като адвокат. Същият и досега носел негативни последици от това

постановление - колеги го възприемали като адвоката, на когото прокуратурата разбила кантората, а други и досега го питали, дали е успял да пребори прокуратурата. Другият свидетел Б М установява, че когато ищцата П. дошла на 26.01.2005 г. в апартамента „изпаднала в шок”. Същият установява, че по време на извършване на въвода минавали както съседи, така и клиенти, които задавали въпроси, виждали униформени служители и се връщали безмълвно. Свидетелят установява, че след въвода емоционалното и физическо състояние на Л. било сринато. Съдът кредитира показанията на свидетелите относно емоционалното състояние на ищите доколкото същите са негови близки (приятели и колеги). Няма никакви данни същите да са заинтересовани от изхода на спора, напротив свидетелите споделят личните си впечатления на очевидци обективно и безпротиворечиво.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди съобразно нормата на чл.52 ЗЗД следва да се определи *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. При причиняването на смърт от значение са и *възрастта* на увредения, *общественото му положение*, отношенията между по-страдалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. *Или справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди*. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси - в този смисъл решение № 37 от 11.02.2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., І Г. О. на ВКС. Въз основа на свидетелските показания съдът приема за доказано, че

ищецът Л. е претърпял неимуществени вреди от уронване на доброто му име на адвокат и от загуба на клиенти. Неимуществени вреди са понесени и от накърняване на доброто му име в обществото, конкретно пред съседите, които са станали свидетели на случилото се на 26.01.2005 г. Неимуществените вреди са свързани и с отрицателните усещанията на юрист, който е понесъл щети във връзка с незаконосъобразна дейност на органите, призовани по силата на законовите си правомощия да охраняват обществото от правонарушения. Т.е. основателен е завишен размер на претенцията, доколкото вредата е нанесена от прокурорски акт и е понесена от юрист. Установява се от показанията на св.М, че влошеният душевен комфорт у ищеца Л. е траен, доколкото е до настоящия момент колеги юристи го свързват и разпитват за проблемите му с прокуратурата. Свидетелят Бинев, близък семеен приятел на ищеца Л., също установява, че след случая ищецът бил физически и психически смазан. При тези данни по делото за определяне размера на неимуществени вреди съдът съобразява, че същите са нанесени от акт на прокуратурата - правозащитен орган, овластен с властнически правомощия, в присъствието на други правоохранителни органи, на лице с юридическо образование, което предполага, че същото ясно съзнава наличието, респ. липсата на правно основание за предприемане на акта, както и невъзможността на конкретната дата 26.01.2010 г. да предприеме адекватна защита срещу тези действия. От друга страна следва да се съобрази, че е взломена адвокатската кантора на ищеца Л. пред погледите на съседи и клиенти в присъствието на униформени служители на О1 РУ на СДВР, изнесена е цялата му адвокатска документация, което неминуемо се отразява неблагоприятно, както на авторитета му на професионалист, така и на човешкото му достойнство. Съдът приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата от 12 000 лв., която следва да се присъди на ищеца на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. За разликата до предявения размер иска за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.

По отношение на претендираните от ищцата П. неимуществени вреди съдът съобразява, че същата е присъствала лично на въвода на 26.01.2005 г., при което „изпитала шок”. Житейски логично е ищцата да преживее отрицателни усещания при вида

на взломеното си жилище, в продължение на часове да участва в описи на движими вещи и да присъства при опразване на жилището. Съдът намира, че ищцата е претърпяла душевен дискомфорт от вида на взломеното жилище, усещането за безсилие при изнасянето на цялото имущество от апартамента в резултат на акт на прокуратурата, както и обида и унижение, че тези действия се извършват пред погледите на близки, съседни и клиенти на съпруга ѝ. Справедливото обезщетение на горепосочените неимуществени вреди е сумата от 3 000 лв., която следва да се присъди на ищцата на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. За разликата до предявения размер иска за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли. Ищците не претендират присъждане на разноските по делото.

Ищците претендират присъждане на обезщетение ведно със законната лихва. Съдът приема, че законната лихва е различна от мораторната лихва. Съгласно чл.86 ЗЗД мораторната лихва е лихва за забава и започва да тече от момента на настъпване на изискуемост на задължението. Законната лихва е законна последица от предявяването на исковата молба и се свързва с присъждането на лихва за забава от датата на предявяване на иска - в случая от 01.06.2009 г. **Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република Б да заплати на И. М. Л. от гр.С., ул. „Едисон” № 32 **на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ** обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12000 (дванадесет хиляди) лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 1600 (хиляда и шестстотив) лв., претърпени от извършен на 26.01.2005 г. въз основа на постановление на СРП от 25.01.2005 г. по пр.пр.№ НЗ-42/05 г. въвод в недвижим имот - апартамент № 4, находящ се в гр.С., Б. „В Л.” № 59, .1, състоящ се от две стаи, вестибюл, хол и кухня със застроена площ от 90 кв.м., придобит чрез покупко-продажба по нотариален акт № 67, т.І, рег. № 1430, нот.д.№ 62/2002 г. на нотариус Д Т, двете суми ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковете на 01.06.2009 г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република Б да заплати на

Н. Г. П. от гр.С., Б. „В Л.” № 59, .1 на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 (три хиляди) лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 1600 (хиляда и шестстотив) лв., претърпени от извършен на 26.01.2005 г. въз основа на постановление на СРП от 25.01.2005 г. по пр.пр.№ НЗ-42/05 г. въвод в недвижим имот - апартамент № 4, находящ се в гр.С., Б. „В Л.” № 59, .1, състоящ се от две стаи, вестибюл, хол и кухня със застроена площ от 90 кв.м., придобит чрез покупко-продажба по нотариален акт № 67, т.І, рег. № 1430, нот.д.№ 62/2002 г. на нотариус Д Т, двете суми ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковете на 01.06.2009 г. до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ исковете, предявени от И. М. Л. от гр.С., ул. „Едисон” № 32 срещу Прокуратурата на РБ с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата до предявения размер от 30 000 лв. и за имуществени вреди за разликата до предявения размер от 6100 лв., както и исковете, предявени от Н. Г. П. от гр.С., Б. „В Л.” № 59, .1 срещу Прокуратурата на РБ с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата до предявения размер от 10000 лв. и за имуществени вреди за разликата до предявения размер от 6100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: